

ΤΕΛΙΚΑ ΠΟΙΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟ ΑΝΕΒΑΣΕ ΤΑ ΕΝΟΙΚΙΑ;

Το κράτος και οι ιδιοκτήτες φίλοι του, ποιος άλλος;

Μια κοινή εμπειρία

Μάλλον έχει συμβεί και σε εσάς, έτσι δεν είναι; Το λοιπόν τα τελευταία χρόνια, και ειδικά από τον covid και έπειτα, χιλιάδες από εμάς που ζούμε σε αυτή την όμορφη πόλη και που η μόνη μας επιλογή για να στεγαστούμε (είτε μόνοι μας, είτε ως οικογένεια, κ.ο.κ.) είναι το νοίκι, ερχόμαστε αντιμέτωποι και αντιμέτωπες με μια άκρως στριμόκωλη και εξοργιστική κατάσταση. Ιδιοκτήτες ακινήτων με ύψος χιλίων καρδιναλίων, μας ζητούν τον ουρανό με τα άστρα για να μας νοικιάσουν το κάθε απίθανο χρέπι τους, αφού πρώτα μας έχουν περάσει από κόσκινο.

Αφού λοιπόν περάσουμε μια διαδικασία η οποία μοιάζει σαν κάτι μεταξύ συνέντευξης για δουλειά και ανάκρισης και δώσουμε πλήρη αναφορά (δουλειά, ύψος μισθού, εθνικότητα, οικογενειακή κατάσταση, τα πάντα...) ερχόμαστε τελικά σε... «συμφωνία» με τον εκάστοτε ιδιοκτήτη. Και τότε είναι που ξεκινάνε τα πακέτα: Το υπέρογκο νοί-

κι τρέχει, οι λογαριασμοί επίσης, ο μισθοί, όσες δουλειές και να κάνουμε, όσο... «καλοί» και να είναι, συμπληρωμένοι από «δωρεές» γονέων, συντάξεις παππούδων και δανεικά φίλων, απλά δεν φτάνουν. Τελικά με χίλιες δυο δυσκολίες, ο μήνας καταφέρνει (μάλλον...) να «βγει», για ξεκινήσουν τα ίδια άγχη και ζόρια τον επόμενο. Και με το ενδεχόμενο της έξωσης ή της αναζήτησης φθηνότερου σπιτιού/ενοικίου, πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού μας. Nice fucking life ε;

Γιατί άραγε συμβαίνει όλο αυτό; Από που αλήθεια πηγάζουν το θράσος και οι παράλογες απαιτήσεις των ιδιοκτητών ακινήτων; Γιατί τα ενοίκια εξακολουθούν να είναι απλησίαστα, την ώρα που οι μισθοί της εργατικής τάξης είναι στον πάτο; Και εν τέλει, ποιος κανονίζει ώστε αυτοί οι μισθοί να καλύπτουν οριακά το ενοίκιο, τον λογαριασμό ρεύματος και (ενίοτε...) μόνο κάποιες άλλες βασικές μας ανάγκες;

κράτος «κλείνεται στον εαυτό του» και η οικονομία του μετατρέπεται σε αυτό που ονομάζεται «οικονομία πολέμου». Σε μια οικονομία πολέμου, ένα από τα βασικά μελήματα του κράτους είναι θα λέγαμε ο απόλυτος (πλέον) έλεγχος του τρόπου αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης και επιβίωσης της εργατικής τάξης. Το κράτος θέλει με άλλα λόγια να έχει τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο για το πως θα τραφούν, πως θα ντυθούν και πως θα στεγαστούν χιλιάδες εργάτες και εργάτριες.

Μέσω του ελέγχου της κατανάλωσης της εργατικής τάξης, το κράτος μπορεί να συσσωρεύει στα ταμεία του χρήμα, το οποίο δύναται να... «αξιοποιηθεί» σε «εθνικά επωφελείς» δραστηριότητες, όπως (πρωτίστως) η αγορά όπλων καθώς και η στήριξη άλλων «κρίσιμων» (κατά την γνώμη του κράτους) τομέων της οικονομίας και εθνικών αφεντικών. Αυτή η συσσώρευση χρήματος - ουσιαστικά ή αφαίμαξη των μισθών της εργατικής τάξης - λαμβάνει χώρα κυρίως μέσω του πληθωρισμού και του σταθερά υψηλού Φ.Π.Α στα είδη πρώτης ανάγκης τα οποία έχουν καταστεί πανάκριβα, καθώς και μέσω των λογαριασμών ρεύματος. Επιπλέον, για το μικρό κομμάτι της εργατικής τάξης που παρόλα αυτά καταφέρνει να αποταμιεύσει ένα μέρος του μισθού του, αυτό εξακολουθεί να παραμένει σε κρατικά χέρια (Τράπεζες) και δύναται επίσης να «αξιοποιηθεί» ανά πάσα στιγμή.

Θα πείτε τώρα και με το δίκιο σας, «καλά όλα αυτά, αλλά τι σχέση έχουν με τα υψηλά ενοίκια». Εκ' πρώτης όψεως καμία, ωστόσο αν το σκεφτούμε λίγο καλύτερα, είναι το ίδιο το κράτος που κανονίζει ώστε τα ενοί-

κια να είναι τόσο υψηλά. Κατ' αρχήν να μην ξεχνάμε ότι η στέγαση για την εργατική τάξη, δεν είναι κάποιο αφηρημένο «δικαίωμα», όπως προσπαθεί να μας πείσει η ντόπια αριστερά, αλλά «είδος πρώτης ανάγκης» το οποίο δεν γίνεται να μην «καταναλωθεί». Το ύψος του ενοικίου καθώς και το ύψος του λογαριασμού του ηλεκτρικού ρεύματος είναι έτσι ρυθμισμένα λοιπόν από το ίδιο το κράτος ώστε να «τρώνε» περίπου το 80% του μέσου εργατικού μισθού. Το υπόλοιπο 20% κατευθύνεται στα υπόλοιπα «είδη πρώτης ανάγκης», που ως επί το πλείστον παράγονται από τα ντόπια αφεντικά.

Το να διατηρούνται τα ενοίκια στα σημερινά απλησίαστα επίπεδα που όλοι και όλες γνωρίζουμε, συνεπάγεται για το κράτος ένα σωρό... win καταστάσεις: Τα ενοίκια καταβάλλονται στους μικρο/μεσοαστούς ιδιοκτήτες, συντηρούν επί της ουσίας την μεσαία τάξη και ενισχύουν την σχέση της με το κράτος όπως την περιγράψαμε παραπάνω. Υψηλότερα ενοίκια, σημαίνει υψηλότερα έσοδα για τα κρατικά ταμεία από τους αντίστοιχους φόρους. Σημαίνει επίσης – το έχουμε ήδη πει – την διάθεση του υπόλοιπου του εργατικού μισθού στην αγορά «ντόπιων» προϊόντων. Και επιπλέον σημαίνει και περαιτέρω πειθάρχηση για την εργατική τάξη η οποία πεταγμένη στα σκοινιά, στα όρια της επιβίωσης και με το νοίκι σαν έναν από τους βασικούς «βραχνάδες» και έγνοιες της καθημερινότητας, αναγκαστικά κάθεται κι άλλο «στ' αυγά της». Και ταυτόχρονα «εκπαιδύεται» στο να ζει σε συνθήκες (τεχνητής) υλικής σπάνης. «Εκπαιδύεται» στο να ζει με όλο και λιγότερα.

Ότι ζούμε είναι ταξικός πόλεμος

Όλα όσα αναφέρουμε παραπάνω, μην έχετε καμία αμφιβολία, για το κράτος είναι κυνικές, «απρόσωπες» αποφάσεις που προέρχονται από ψυχρούς υπολογισμούς πάντα με βάση το τι θεωρείται «εθνικά ωφέλιμο», δηλαδή ωφέλιμο για τα ντόπια αφεντικά, τους εμπόλεμους καιρούς που ζούμε. Ειδικά για τα ενοίκια λοιπόν, το κράτος κρίνει σκόπιμο να διατηρούνται στα ύψη. Και όσο για την εργατική τάξη; Ας επιβιώσει όπως μπορεί. Και καθώς σαν εργατική τάξη τρώμε το πακέτο του αιώνα, απ' την μια είναι σε πλήρη εξέλιξη και μια εκστρατεία κατασυκοφάντησης και εξευτελισμού μας από τους ρουφιάνους των media. Οι οποίοι, αν δε το έχετε καταλάβει μιλάνε για εμάς σαν να είμαστε κοινωνικά αποβράσματα: «παραβατικές», «βίαιοι χούλιγκαν», «ανεύθυνες μητέρες», «τεμπέληδες», «μη παραγωγικοί». Και απ' τη άλλη, βλέπουμε το κράτος μας να αγοράζει όπλα σαν να μην υπάρχει αύριο και να χώνεται όλο και πιο πολύ στην παγκόσμια σύγκρουση.

Το νιώθουμε. Αυτό που ζούμε, η αύξηση του κόστους ζωής, το νοίκι που δε βγαίνει, η συνεχής υποτίμηση μας, οι πολεμικές προετοιμασίες του καλού μας κράτους, είναι ταξικός πόλεμος, κηρυγμένος μάλιστα μο-

νομερώς από το κράτος και τους φίλους του. Κάπου basta όμως. Δεν θα δουλεύουμε 10 ώρες την μέρα για να πληρώνουμε νοίκι, ΔΕΗ, και να τρώμε ψωμί και νερό. Δεν θα βουλιάξουμε στα αντικαταθλιπτικά και στα αγχολυτικά επειδή κάποιοι μας ζητάνε το νοίκι με το πιστόλι στον κρόταφο. Δε θα σκύβουμε το κεφάλι για να ακούμε τον κάθε ρουφιάνο των media να λέει για εμάς τα χειρότερα. Και στο τέλος, όχι, δεν θα γίνουμε κρέας για τα κανόνια, για το «καλό της πατρίδας».

«Αυτοί», είναι ήδη οργανωμένοι και είναι οργανωμένοι εναντίον μας. Πρέπει να βρεθούμε και εμείς αδέρφια. Πρέπει να μιλήσουμε για τα ζόρια που τραβάμε και να οργανωθούμε και εμείς. Να τους στείλουμε στον αγύριστο. Και να απαιτήσουμε πρωτίστως σεβασμό. Το ξέρουμε ότι είναι δύσκολο, το ξέρουμε ότι η ζωή «τρέχει» σαν τρελή, αλλά εδώ πρόκειται για την επιβίωση και την αξιοπρέπεια μας.

Να βρεθούμε λοιπόν, να μιλήσουμε.

Άλλωστε ισχύει από πάντα: Ό,τι έχουμε είμαστε Εμείς. Τα λέμε στη γύρα.

Το «κίνημα» κατά των πλειστηριασμών

Θα το έχετε παρατηρήσει. Κατά καιρούς κυκλοφορούν ειδήσεις σύμφωνα με τις οποίες το επόμενο διάστημα «αναμένεται έκρηξη των πλειστηριασμών». Αίφνης οι πάντες, με πρώτη την ελληνική «αριστερά», σημαίνουν συναγεμρό: «Τα σπίτια του Λαού κινδυνεύουν» μας λένε, από τις Τράπεζες και τα «ξένα funds». Εμπρός στον αγώνα! Δε μας φτάνουν δηλαδή τα ζόρια που τραβάμε καθημερινά με το νοίκι που δε βγαίνει, έχουμε και το «κίνημα» κατά των πλειστηριασμών να μας καλεί να υπερασπιστούμε τα σπίτια των μικρο/μεσοαστών ιδιοκτητών.

Πρόκειται για ένα «κίνημα» όπου την ιδεολογική ηγεμονία την έχει η μεσαία τάξη και οι ιδιοκτήτες της. Για αυτούς και τα συμφέροντα τους γίνεται η όλη «φασαρία». Χιλιάδες από αυτούς, είναι χρεωμένοι στις Τράπεζες από επιχειρηματικά δάνεια, στεγαστικά δάνεια και καταναλωτικά δάνεια. Κάποια από τα δάνεια τους μάλιστα, πληρώνονται από την εργατική τάξη, από όλους και όλες εμάς που τους ακουμπάμε το νοίκι το οποίο στην συνέχεια πηγαίνει στις Τράπεζες.

Λόγω των χρεών τους λοιπόν, η περιουσία τους απειλείται από το ενδεχόμενο του πλειστηριασμού. Και ω του θαύματος, λίγο εθνοπατριωτική μαλακία εκ' δεξιών (τα «κοράκια των ξένων funds»), λίγο «κινηματική» συσκοτιστική γενικολογία εξ' αριστερών (οι «Τραπεζίτες – καπιταλιστές»), να το το διαταξικό «κίνημα κατά των πλειστηριασμών». Στο οποίο μας λένε, έχουν θέση όλοι: Ο μικρο/μεσοαστός ιδιοκτήτης με τα 4 ακίνητα του, ένας εργάτης με την οικογένεια του που χρωστάνε ένα στεγαστικό δάνειο και μια εργάτρια που ζει στο νοίκι.

Και στο μεταξύ για τα ενοίκια που είναι στα ύψη, τσιμουδιά. Ευχαριστούμε αλλά δεν θα πάρουμε.

Φασίστες και «αριστεροί» αγωνίζονται για τα δικαιώματα των ιδιοκτητών ακινήτων

Τα μέλη του Δ.Σ. της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Ιδιοκτητών Ακινήτων. Κουφάλες των Funds κάτω τα χέρια απ' τη ελληνική φτωχολογιά ρε!

antifa
south

